

The background of the book cover is a photograph of a calm body of water under a dark, overcast sky. In the foreground, a small, square, concrete structure with a metal railing and a small window is partially submerged in the water. In the distance, a small sailboat is visible on the left, and a dark line of trees marks the horizon.

De Verdenking bij het Bommeer

THRILLER

bert otto

De verdenking bij Het Bommeer.

"Dit is een fictief werk. Tenzij anders aangegeven, zijn alle namen, personages, bedrijven, plaatsen, gebeurtenissen en incidenten in dit boek ofwel het product van de verbeelding van de auteur, ofwel fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, of met werkelijke gebeurtenissen berust op puur toeval".

© Bert Otto

© Atelier117

www.bert-otto.com

Lettertype Garamond, Epub publicatie

Alle rechten voorbehouden.

Inhoud

I De Laatste Bon	4
II – De Zeilclub	•
III – De Molenaar Zwijgt	
IV – De Steiger	
V – De Waterkant	•
VI – De Nachttocht.....	
VII – De Ontknoping	

De Verdenking bij Het Bommeer

I De Laatste Bon

De zon hing laag boven Het Bommeer, als een matte schijf achter een sluier van nevel. Het Bommeer, is een klein rond meertje dat al bestond in de Middeleeuwen, voordat de drie Vlieten werden gegraven. Met rondom metropoolregio van Rotterdam.

Het was dinsdagmiddag, 14:37, volgens het bonnetje dat rechercheur Wim R. in zijn hand hield. Hij zat op het terras van Het Jachthouse, dat uitkeek over het water, en keek naar de overkant — naar het zogenoemde pannenkoekenhaventje. De geur van gebakken appel en kaneel hing in de lucht, maar zijn aandacht ging uit naar de lege stoel tegenover hem. Wim R is een man die je niet snel over het hoofd ziet: lang, fors gebouwd en altijd aanwezig — fysiek én verbaal. Zijn aanpak is allesbehalve subtiel. Hij reageert snel, soms té snel, gedreven door intuïtie en een ontembare drang om door te pakken. Diplomatie is niet zijn sterkste kant, maar zijn directe stijl levert vaak onverwachte doorbraken op in complexe zaken. Buiten het bureau zoekt hij rust op het water, al blijft hij daar trouw aan zijn passieve aard: liever dobberen dan zeilen, liever kijken dan zwemmen. Zijn liefde voor het water is zijn tegenwicht voor de storm die hij soms zelf ontketent.

Cor van Beek, 42 jaar, rood half lang haar en klusjesman, lokaal bekend, een eenzamee zonderling, was sinds drie dagen vermist. Zijn fiets was gevonden bij Het Bommeer, op slot, netjes geparkeerd. Zijn telefoon lag nog op het tafeltje waar hij had gezeten — naast een halflege cola en dit bonnetje.

Nel, de robuuste havenmeester van de kleine haven bij Het Jachthouse, schoof aan met de vanzelfsprekendheid van iemand die de plek ademt. Als eigenaar van de uitspanning kende ze elke plank, elke krakende stoel en elke vaste gast. Buiten strekte het uitzicht zich uit over de Vlietlanden, waar het water glinsterde onder een bleke zon. Ze wees naar een tafeltje bij het raam. “Hij zat daar,” zei ze, haar stem laag maar beslist. “Alleen.

Tot die man kwam.” Wim keek op. “Wat voor man?”

“Donkerblauwe jas. Geen vaste klant. Hij keek steeds naar het water. Alsof hij iets verwachtte.” De bewakingscamera was uitgevallen — stroomstoring, zei Nel. Toeval, misschien. Maar Wim geloofde niet in toevalligheden. Daarvoor had hij te veel meegemaakt bij de politie in de regio Waterweg.

Nel, had zich bij Wim gevoegd op het terras. De ochtend was stil, het water lag spiegelglad en de Vlietlanden strekten zich uit als een schilderij in grijsinten. Ze wees naar een stoel bij het raam, haar stem nauwelijks meer dan een fluistering. Daar had hij gezeten — alleen, in een donkerblauwe jas. Geen vaste klant, geen begroeting, alleen die blik op het water. Alsof hij iets verwachtte.

Wim nam het tafereel in zich op. De stoel, de hoek, het uitzicht. Alles klopte, behalve het moment. De bewakingscamera was uitgevallen, precies die avond. Stroomstoring, had Nel gezegd. Toeval, misschien. Maar Wim geloofde niet in toevalligheden. Niet na jaren bij de politie in de regio Waterweg, waar elke storing, elke afwijking, uiteindelijk een patroon bleek te volgen.

Wim liep naar de bar, waar Nel het bierviltje had bewaard. Het lag tussen de kassabonnetjes, een beetje vochtig aan de rand, alsof het met opzet was achtergelaten maar niet bedoeld om op te vallen. Op de onderkant, met een haastige hand, stond iets geschreven in blauwe balpen:

“Vliet 7. Niet na zonsondergang.”

Wim draaide het viltje om. Het logo van een lokaal biermerk, verder niets. Maar de boodschap was duidelijk. Een locatie, een tijdsbeperking — en een waarschuwing, misschien. Hij voelde hoe zijn hartslag versnelde. Vliet 7 is een vergeten steiger aan de rand van de Vlietlanden, half overwoekerd, met rottend

hout en een gammel hek dat ooit iets moest afsluiten. De plek ademt verlatenheid, maar voor Wim is dat juist reden om alert te zijn.

Trekt zijn jas dicht tegen de opkomende wind, en loopt, en met zijn gedachten bij het bierviltje. “*Niet na zonsondergang.*” Dat soort aanwijzingen zijn zelden vrijblijvend.
